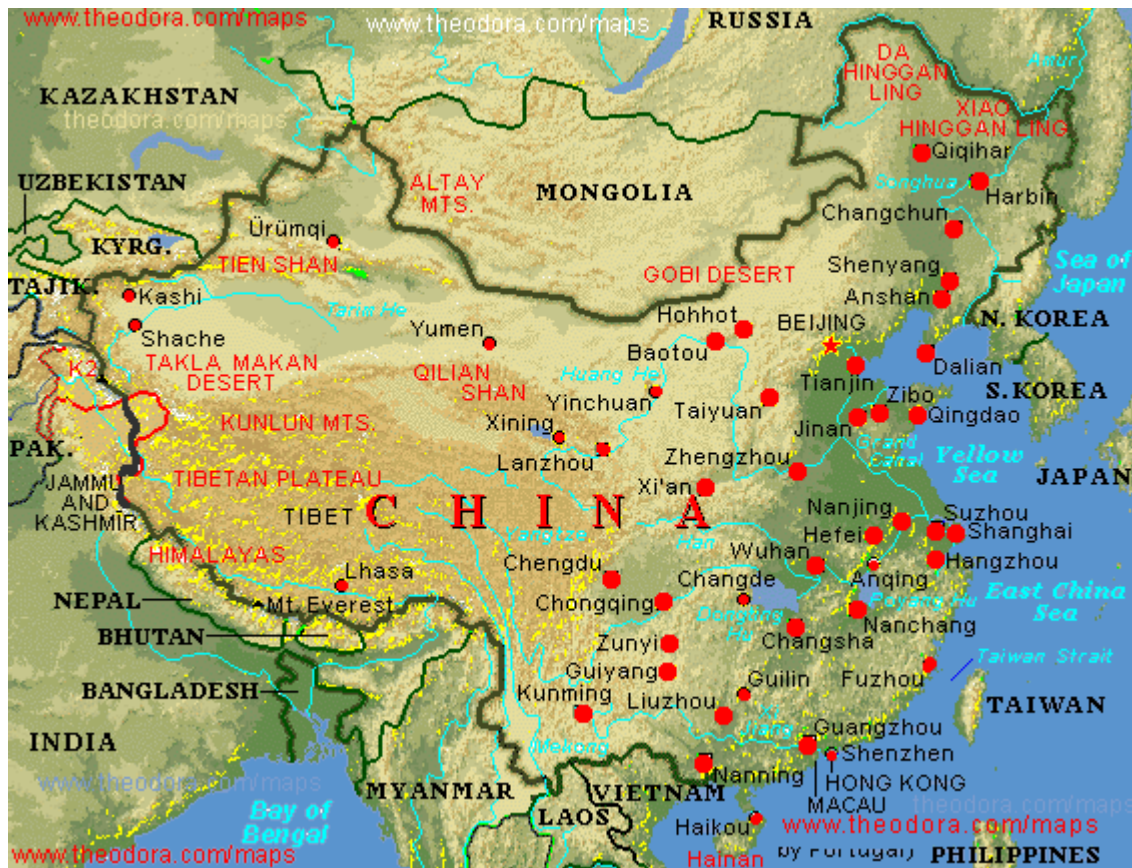

Country Profile

สาธารณรัฐประชาชนจีน

The People's Republic of China

1. ข้อมูลทั่วไป

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ที่ตั้ง

ตั้งอยู่ด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย มีพรมแดนติดต่อกับประเทศต่างๆ โดยรอบ 15 ประเทศ คือ เกาหลีเหนือ รัสเซีย มองโกเลีย คาซัคสถาน เคอร์กีซสถาน ทาจิกิสถาน อัฟกานิสถาน ปากีสถาน อินเดีย เนปาล สิกขิม ภูฏาน พม่า ลาว และ เวียดนาม ขณะที่ทิศตะวันออกและทิศใต้จรดทะเลเหลือง ทะเลจีนตะวันออก และ ทะเลจีนใต้

พื้นที่

9,596,960 ตารางกิโลเมตร มีเส้นพรมแดนทางบกยาวกว่า 2 หมื่นกิโลเมตร
พื้นที่ที่เป็นน้ำ 270,550 ตารางกิโลเมตร

ภูมิประเทศ

ทางตะวันตกส่วนใหญ่เป็นที่อกเขา ทะเลทราย และที่ราบสูง และค่อยๆ ลาดลงทางทิศตะวันออก

วันชาติ

1 ตุลาคม (สาธารณรัฐประชาชนจีนได้รับการสถาปนาขึ้นเมื่อ 1 ตุลาคม พ.ศ. 1942 ภายหลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนมีชัยชนะในสงครามกลางเมืองเหนือพรรคก๊กมินตั๋ง)

ธงชาติ

รูปดาวสีเหลือง 5 ดวงบนพื้นสีแดง (ดาวดวงใหญ่หมายถึงพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งเป็นผู้นำ ดาวเล็ก ๆ ทั้งสี่ดวงหมายถึง “ชนชั้น” ที่ประกอบขึ้นเป็นสังคมจีน คือ ชนชั้นกรรมกร ชนชั้นชาวนา ชนชั้นนายทุนน้อย และชนชั้นนายทุนแห่งชาติ)

1.2 ข้อมูลประชากร

ประชากร 1,331.1 ล้านคน

อัตราการขยายตัว 0.74% (2008 est.)

ความสามารถอ่านออกเขียนได้

ประชากรทั้งหมด: 90.9%

ชาย: 95.1%

หญิง: 86.5% (2002)

โครงสร้างอายุ

0-14 ปี: 20.8% (ชาย 145,461,833/หญิง 128,445,739)

15-64 ปี: 71.4% (ชาย 482,439,115/หญิง 455,960,489)

65 ปีขึ้นไป: 7.7% (ชาย 48,562,635/หญิง 53,103,902) (2006 est.)

โครงสร้างเพศ

แรกเกิด: 1.12 ชาย/หญิง

ต่ำกว่า 15 ปี: 1.13 ชาย/หญิง

15-64 ปี: 1.06 ชาย/หญิง

65 ปีขึ้นไป: 0.91 ชาย/หญิง

ประชากรทั้งหมด: 1.06 ชาย/หญิง (2006 est.)

ชนชาติ

มีชนชาติต่าง ๆ อยู่รวมกัน 56 ชนชาติ โดยเป็นชาว “ฮั่น” ร้อยละ 93.3 ที่เหลือเป็นชนกลุ่มน้อย ที่สำคัญได้แก่ ชนเผ่าจ้วง หุย อูยกูร์ หยี ทิเบต แม้ว แมนจู มองโกล ไตหรือไทเกาซัน

ศาสนา

ลัทธิขงจื้อ ศาสนาพุทธ ลัทธิเต๋า ศาสนาอิสลาม และศาสนาคริสต์

ภาษา

ภาษาจีนกลาง (ผู้ทงฮว่า) เป็นภาษาราชการ ชาวจีนในมณฑลต่าง ๆ มีภาษาพูดท้องถิ่นที่แตกต่างกัน เช่น เสฉวน หูหนาน กวางตุ้ง ไหหลำ และฮกเกี้ยน

1.3 รัฐบาล

เขตการปกครอง

การปกครองส่วนกลางแบ่งออกเป็น 23 มณฑล (รวมถึงไต้หวัน) 5 เขตปกครองตนเอง (มองโกเลีย หนิงเซี่ย ซินเจียง กวางสี และทิเบต) 4 มหานครที่ขึ้นต่อส่วนกลาง (ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เทียนจิน และฉงชิ่ง) และ 2 เขตบริหารพิเศษ (ฮ่องกง และมาเก๊า)

รูปแบบการปกครอง

ประชาธิปไตยสังคมนิยมแบบจีน (Socialist Democracy with Chinese Characteristics) โดยมีพรรคคอมมิวนิสต์จีน (Chinese Communist Party: CCP) เป็นสถาบันทางการเมืองที่มีอำนาจเด็ดขาดและสูงสุด ส่วนคณะรัฐบาล หรือที่เรียกว่า คณะมุขมนตรี (State Council) และองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่กำหนดแผนพัฒนาประเทศ นโยบาย และมาตรการ เพื่อปฏิบัติตามมติยุทธศาสตร์ และข้อชี้แนะที่พรรคกำหนด

ระบบเศรษฐกิจ

สังคมนิยมเศรษฐกิจการตลาด (Socialist Market Economy)

โครงสร้างระบบบริหารประเทศจีน

จีนจำแนกโครงสร้างบริหารประเทศออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่:

1. การบริหารระดับประเทศ (ส่วนกลาง)

มีรัฐบาลกลางเป็นองค์กรที่มีอำนาจควบคุมการปกครองทั่วทั้งประเทศ สถาบันสำคัญในการบริหารประเทศ ได้แก่ สภาผู้แทนประชาชนแห่งชาติ (National People's Congress: NPC) ประธานาธิบดี และคณะรัฐบาลหรือมุขมนตรี สำหรับรัฐบาลถือเป็นคณะผู้บริหารประเทศตามมติที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนกำหนด และผ่านการเห็นชอบของสภา NPC คณะรัฐบาลจีนประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี (Premier) รองนายกรัฐมนตรี (Vice Premier) มนตรีแห่งรัฐ (State Counsellors) และรัฐมนตรี (Ministers) กระทรวงต่างๆ ประธานคณะกรรมการและสำนักต่างๆ ที่ขึ้นตรงต่อสำนักนายกโดยตรง ซึ่งมีฐานะเทียบเท่ากระทรวง อยู่ตำแหน่งคราวละ 5 ปี และไม่เกิน 2 สมัย

2. การบริหารในระดับท้องถิ่น

ระบบการเมืองการปกครองของจีนได้มีการกระจายอำนาจออกจากส่วนกลาง โดยให้รัฐบาลในระดับ มณฑล/มหานคร/เขตปกครองตนเอง และระดับท้องถิ่นอื่นๆ ได้มีอำนาจและสิทธิในการบริหารจัดการในระดับหนึ่ง โดยจะต้องสอดคล้อง/ไม่ขัดกับนโยบายหรือกฎหมายในระดับประเทศ

กฎหมายในระดับต่างๆ ของจีน

กฎหมาย ออกโดยสภา NPC หรือคณะกรรมการถาวรประจำสภาและกฎระเบียบบริหาร ออกโดยสำนักนายกรัฐมนตรี หรือกระทรวง คณะกรรมการหรือสำนักที่ขึ้น

ตรงต่อสำนักนายกฯ โดยกฎหมายและกฎระเบียบบริหารมีผลบังคับใช้ทั้งประเทศ และกฎระเบียบบริหารจะขัดกับกฎหมายไม่ได้ ทั้งนี้ ในระดับเมือง/แคว้นปกครองตนเอง/เขตของมหานคร และระดับอำเภอ ต่างก็มีอำนาจในการออกกฎระเบียบท้องถิ่น/กฎระเบียบบริหารท้องถิ่น เพื่อใช้ในพื้นที่ของตนเองได้ โดยต้องไม่ขัดกับกฎหมายและกฎระเบียบในระดับประเทศ

ผู้บริหารประเทศและรัฐมนตรีที่สำคัญ

ประธานาธิบดี นายหู จิ่นเทา (Hu Jintao) (มีนาคม 2003)

นายกรัฐมนตรี นายเวิน เจียเป่า (Wen Jiabao) (มีนาคม 2003)

รัฐมนตรีต่างประเทศ นายหยาง เจี๋ยฉี (Yang Jiechi) (มีนาคม 2003)

รัฐมนตรีพาณิชย์ นายโป ซี้ไหล (Bo Xilai) (มีนาคม 2003)

1.4 การเป็นสมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ

AfDB, APEC, APT, ARF, AsDB, ASEAN (dialogue partner), BCIE, BIS, CDB, EAS, FAO, G-24 (observer), G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCS, IHO, ILO, IMF, IMO, Interpol, IOC, IOM (observer), IPU, ISO, ITU, LAIA (observer), MIGA, MINURSO, MONUC, NAM (observer), NSG, OAS (observer), OPCW, PCA, PIF (partner), SAARC (observer), SCO, UN, UN Security Council, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, UNIFIL, UNITAR, UNMEE, UNMIL, UNMIS, UNMOVIC, UNOCI, UNTSO, UNWTO, UPU, WCO, WHO, WIPO, WMO, WTO, ZC

1.5 การจัดทำข้อตกลงทางการค้า

การเป็นสมาชิกกลุ่มเศรษฐกิจ

APEC, ASEM, และ Asia-Pacific Trade Agreement (เปลี่ยนชื่อจาก Bangkok Agreement)

การจัดทำข้อตกลงการค้าเสรี

มีผลบังคับใช้แล้ว	อยู่ระหว่างเจรจา
ASEAN-China ACFTA	China - Singapore
China-Pakistan PTA	China-India
China-Chile FTA	China-Iceland
CEPAs: China-Hong Kong, Macao	China-Korea
China-New Zealand	China-Southern African Customs Union (SACU)
	China-the Gulf Cooperation Council (UAE, Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, and Saudi Arabia)

1.6 การคมนาคมติดต่อกับจีน

1.6.1 การคมนาคมทางบก

- เส้นทาง R3 แบ่งเป็น 2 เส้นทาง ได้แก่ :
 1. เส้นทาง R3E ซึ่งเป็นทางเชื่อมระหว่างกรุงเทพฯ-เชียงราย-เชียงใหม่ ซึ่งจะข้ามไปยัง สปป.ลาว ที่แขวงบ่อแก้ว เมืองห้วยทราย (มีการสร้างสะพานแม่ข้ามน้ำโขงแห่งที่ 4 เชียงของ-ห้วยทราย ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2011) จากนั้นวิ่งผ่านแขวงหลวงน้ำทา (ออกจาก สปป.ลาวที่เมืองบ่อเต็น) และเข้าสู่ประเทศจีนที่เมืองบ่อหาน-เชียงรุ่ง-คุนหมิง รวมระยะทางจากกรุงเทพฯ ถึงนครคุนหมิงประมาณ 2,000 กิโลเมตร (หรือประมาณ 1,100 กม. จาก อ.เชียงใหม่) ปัจจุบันเส้นทาง R3E (ไม่รวมสะพานแม่ข้ามน้ำโขงแห่งที่ 4) ดำเนินการสร้างเสร็จแล้ว
 2. เส้นทาง R3W คือเส้นทางเชื่อมระหว่างกรุงเทพฯ-เชียงใหม่-คุนหมิง รวมระยะทางจาก กรุงเทพฯ ถึงคุนหมิงประมาณ 1,850 กม. วิ่งจากกรุงเทพฯผ่านเชียงราย เข้าสู่พม่าทางด่านแม่สายจากนั้นวิ่งในพม่าผ่านเชียงใหม่ และเข้าสู่เชียงรุ่งและคุนหมิงทางตอนใต้ของจีน ซึ่งหากพิจารณาแล้ว แม้ว่าเส้นทาง R3W จะมีระยะทางรวมสั้นกว่า แต่ภาคเอกชนของไทยและจีนส่วนใหญ่ต้องการเดินทางและขนส่งสินค้าผ่านเส้นทาง R3E มากกว่าเนื่องจาก เสียเวลาและค่าใช้จ่ายโดยรวมต่ำกว่าเพราะมีข้อได้เปรียบด้านการมีด่านที่ต้องเสีย ค่าธรรมเนียมน้อยกว่า อีกทั้งไม่มีปัญหาด้านความเสี่ยงภัยและปัญหาเสาพุดิต
- เส้นทาง R8 คือเส้นทางเชื่อมระหว่างนครพนม-แขวงคำม่วน (ลาว) และเข้าสู่เวียดนามที่วินห์ เพื่อเชื่อมกับเส้นทาง R1(เวียดนาม) และเดินทางผ่านฮานอย เพื่อเข้าสู่จีนทางผิงเสียง(กวางซี) ขณะนี้เส้นทาง R8 สร้างเสร็จแล้ว แต่เส้นทางจากนครพนมถึงวินห์จะเป็นทางผ่านเขาซึ่งค่อนข้าง คดเคี้ยวและสูงชันเป็นบางจุดอีกทั้งยังไม่มีสะพานระหว่างนครพนม-แขวงคำม่วนจึงต้องใช้ แพขนานยนต์จึงทำให้การเดินทางลำบาก
- เส้นทาง R9 จะเชื่อมระหว่างมุกดาหาร-แขวงสะหวันนะเขต (ลาว) และเข้าสู่เวียดนามที่ ลาวป่าวเพื่อเชื่อมกับเส้นทาง R1(เวียดนาม) และเดินทางผ่านฮานอย เพื่อเข้าสู่จีนทางผิงเสียง (กวางซี) เส้นทาง R9 สร้างเสร็จแล้ว ค่อนข้างดีและมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 2 เชื่อม มุกดาหาร-สะหวันนะเขตจึงทำให้การเดินทางสะดวก แต่จะอ้อมกว่า เส้นทาง R8

1.6.2 การคมนาคมทางน้ำ

การขนส่งสินค้าผ่านทางแม่น้ำโขง

การขนส่งสินค้าจากไทยไปยังจีนตอนใต้จะส่งตามแม่น้ำโขงเป็นหลัก เนื่องจากสะดวกกว่าทาง บก โดยปัจจุบันมีเรือขนส่งสินค้าจำนวนประมาณ 118 ลำ เป็นเรือจีน 112 ลำ เรือพม่า 1-3 ลำ และเรือจากลาว 1-3 ลำ ถึงแม้ว่าจะมีเรือของไทยบ้าง แต่จะจดทะเบียนเรือจีน เนื่องจากจีนมีอิทธิพลต่อพม่าและ สปป.ลาว จึงทำให้การตรวจเก็บค่าผ่านทางและการเดินเรือ ผ่านทั้งสองประเทศราบรื่นขึ้น

ระยะทางการขนส่งสินค้าผ่านแม่น้ำโขงจากไทยถึงจีนตอนใต้เริ่มจากท่าเรืออำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงรายไปสู่ท่าเรือ สบหลวย(พม่า) ระยะทางประมาณ 160 กิโลเมตร ซึ่งเป็นจุดที่สามารถขนส่งสินค้าเข้าจีนบริเวณชายแดนได้สะดวกที่สุด ใช้เวลาในการขนส่งขาล่องเพียง 6 ชั่วโมง และขาขึ้นเพียง 1 วัน หรือจากเชียงแสนขนส่งสู่ท่าเรือกวนเหล่ย ซึ่งตั้งอยู่ในจุดเชื่อมต่อระหว่าง จีน-พม่า-ลาว ถือเป็นท่าเรือสำคัญของแม่น้ำโขง เนื่องจากมีระยะทางระหว่าง ไทย-จีน ที่สั้นเพียง 220 กิโลเมตร ใช้เวลาในการขนส่งขาล่อง 1 วัน และขาขึ้น 1 วัน 6 ชั่วโมง เรือสินค้าระวาง 150 ตัน สามารถเดินเรือได้ตลอดทั้งปี นอกจากนี้ยังมีท่าเรือเชียงรุ่ง(จิ่งหิง) และท่าเรือซือเหมา มณฑลยูนนานซึ่งเป็นท่าเรือที่สำคัญ และเป็นท่าเรือที่สามารถขนส่งสินค้าต่อไปยังเมืองคุนหมิงและเมืองอื่นๆได้สะดวก อย่างไรก็ตามในการเดินเรือพาณิชย์ในแม่น้ำโขงยังมีข้อจำกัด เช่น เกาะแก่งกลางแม่น้ำมาก ในช่วงน้ำน้อย (ช่วงเดือนมกราคม-เมษายน) ร่องน้ำตื้นเขินเป็นอุปสรรคต่อการเดินเรือ โดยเฉพาะเรือขนาดใหญ่กว่า 150 ตัน

การขนส่งสินค้าผ่านทางทะเล

การขนส่งทางทะเลมีผู้ประกอบการเดินเรือหลายราย ซึ่งเส้นทางและตารางการเดินเรือจะแตกต่างกันไปตามความต้องการของลูกค้าและประเภทสินค้า ซึ่งบางบริษัทจะวนทั่วเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ หรือแฉะเพียงฮ่องกง หรือไม่แฉะเลย ซึ่งต้นทุนโดยส่วนใหญ่จะเป็นท่าเรือแหลมฉบัง และหากมีการแฉะ โดยส่วนมากจะเป็นที่ สิงคโปร์ มะนิลา โฮจิมินห์ และ ฮ่องกง ส่วนปลายทางก็จะถูกกำหนดโดยเส้นทางของแต่ละบริษัท ประเภทสินค้า และความต้องการของลูกค้าเป็นหลัก ซึ่งจีนมีท่าเรือใหญ่ๆและสำคัญมากมายในเมืองท่าเช่น ชิงเต่า เซี่ยงไฮ้ และ หนิงโป

1.6.3 การคมนาคมทางอากาศ

ขณะนี้ มีผู้ให้บริการสายการบินของไทย 3 แห่งที่มีเที่ยวบินไปจีน คือ Thai Airways, Bangkok Airways และ Thai Air Asia โดยบินไปยัง ปักกิ่ง ฉิงตู กว่างโจว คุนหมิง เซี่ยเหเหมิน เซี่ยงไฮ้ สิบสองปันนา กุ้ยหลิน เซินเจิ้น และ ซื่ออาน

การให้บริการเที่ยวบินไป-กลับจีนมีดังนี้:

กรุงเทพ <-> ปักกิ่ง

มีบินทุกวัน สัปดาห์ละ 18 เที่ยวบิน (Thai Airways)

กรุงเทพ <-> ฉิงตู

มีบินสัปดาห์ละ 5 วัน สัปดาห์ละ 10 เที่ยวบิน (Thai Airways)

กรุงเทพ <-> กว่างโจว

มีบินทุกวัน สัปดาห์ละ 28 เที่ยวบิน (Thai Airways)

กรุงเทพ <-> คุนหมิง

มีบินทุกวัน สัปดาห์ละ 14 เที่ยวบิน (Thai Airways)

กรุงเทพ <-> เซี่ยะเหมิน

มีบินสัปดาห์ละ 6 เที่ยวบิน (Thai Airways)

กรุงเทพ <-> เซี่ยงไฮ้

มีบินทุกวัน สัปดาห์ละ 28 เที่ยวบิน (Thai Airways)

กรุงเทพ <-> เซินเจิ้น

มีบินสัปดาห์ละ 7 วัน สัปดาห์ละ 28 เที่ยวบิน (Bangkok Airways, Thai Air Asia)

กรุงเทพ <-> ซีอาน

มีบินสัปดาห์ละ 2 วัน สัปดาห์ละ 4 เที่ยวบิน (Bangkok Airways)

2. ข้อมูลเศรษฐกิจ

2.1 ภาพรวมเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจจีนมี GDP (PPP) มูลค่า 10 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองของโลก รองจากสหรัฐอเมริกา การขยายตัวของเศรษฐกิจจีนอยู่ที่ประมาณร้อยละ 11.4 ในปี 2007 โดยมีการส่งออก และการลงทุนเป็นตัวผลักดันเศรษฐกิจที่สำคัญ ทั้งนี้ Viewswire¹ คาดการณ์ว่าการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนในปี 2008 จะชะลอตัวลงเหลือร้อยละ 9.6 และ ร้อยละ 9 ในปี 2009

ภาคอุตสาหกรรมเป็นสาขาที่สำคัญที่สุดสำหรับเศรษฐกิจจีนโดยในปี 2007 มีสัดส่วนร้อยละ 48.6 ของ GDP รองลงมาคือภาคบริการมีสัดส่วนร้อยละ 40.1 ของ GDP และภาคเกษตรเป็นอันดับสุดท้ายมีสัดส่วนร้อยละ 11.3 ของ GDP อย่างไรก็ตามภาคเกษตรยังคงมีจำนวนแรงงานมากที่สุด มีสัดส่วนร้อยละ 40 รองลงมาคือภาคบริการ และภาคอุตสาหกรรม

การส่งออกของจีนในปี 2007 มีมูลค่า 1,218,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งจัดเป็นอันดับ 5 ของโลก ในขณะที่อัตราการลงทุนในจีนสูงถึงร้อยละ 42.7 ของ GDP ในปี 2007 ซึ่งรัฐบาลจีนมองเห็นว่าการที่มีการส่งออก และการลงทุนเป็นตัวสำคัญในการผลักดันเศรษฐกิจจะนำไปสู่อุปสรรคในการเติบโตของประเทศในระยะยาว เนื่องจากการพึ่งพาการส่งออกซึ่งมีการเติบโตอย่างรวดเร็วจะทำให้จีนต้องผูกติดกับสภาพตลาดโลกมากเกินไป อีกทั้งยังจะทำให้เกิดความยุ่งยากในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นอกจากนี้การลงทุนที่มากเกินไปนั้นจะทำให้ประสิทธิภาพของการลงทุนลดลง และเกิดการ Over Supply ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาในการกระตุ้นการบริโภคภายในประเทศ รัฐบาลจีนจึงต้องการจะปรับเปลี่ยนจากการเน้นการส่งออก และการลงทุน ไปสู่การเน้นการส่งเสริมอุปสงค์ภายในประเทศ โดยในปี 2006-2007 จีนได้ออกมาตรการในการควบคุมการลงทุน เช่น การขึ้นอัตราดอกเบี้ยและการควบคุมธนาคารโดยตรงในมาตรการการปล่อยกู้ การปรับขึ้นสัดส่วนเงินสำรองของธนาคารพาณิชย์ การเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (เพิ่มถึง 7 ครั้งในช่วงเกือบ 2 ปี) นอกจากนี้ นโยบายในด้านการส่งออกมีความเข้มงวดมากขึ้นในช่วงที่ผ่านมา โดยจีนได้ออกมาตรการใหม่ๆหลายข้อ เช่น การเพิ่มจำนวนสินค้าที่มีภาษีส่งออก การยกเลิกการคืนภาษี VAT ในสินค้าประมาณ 2,800 รายการ (ระดับ 8 หลัก) ให้กับผู้ส่งออก การห้ามการส่งออก และลดการส่งออกสินค้าที่ใช้พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติสูง เป็นต้น

¹ Business intelligence www.viewswire.eiu.com

2.2 ดัชนีเศรษฐกิจ

	2003	2004	2005	2006	2007
GDP (US\$bn)	1,647.9	1,936.5	2,278.3	2,681.4	3,247
Real GDP Growth (% change YOY)	10.0	10.1	10.2	10.5	11.9
GDP per capita (US\$)	1,280.0	1,490.0	1,740.0	2,040.0	2,450
แรงงาน	776.3	783.6	790.1	798.0	800.7
แรงงานแบ่งโดยภาค (% ของจำนวน แรงงานทั้งหมด)					
ภาคเกษตร			45		
ภาคอุตสาหกรรม			24		
ภาคบริการ			31		
อัตราค่าแรงงาน/ช.ม. (US\$)	0.9	1.0	1.2	1.4	1.73
อัตรารว่างงาน (%)	10.3	9.9	9.7	9.8	9.2
อัตราเงินเฟ้อ (% change YOY)	1.2	3.8	1.8	1.4	4.8
ดุลบัญชีเดินสะพัด (US\$bn)	45.9	68.7	160.8	207.9	371.8
ดุลบัญชีเดินสะพัด (% of GDP)	2.8	2.5	7.1	7.8	11.5
ทุนสำรองระหว่างประเทศ (US\$trn)				1.07	
หนี้สินระหว่างประเทศ (US\$bn)	193.6	228.6	303.0		350.1
แหล่งที่มาของ GDP (% of factor cost GDP)					
ภาคเกษตร	12.6	13.1	12.6	11.9	11.3
ภาคอุตสาหกรรม	46.0	46.2	47.5	48.1	48.6
ภาคบริการ	41.5	40.7	39.9	39.9	40.1

ที่มา: National Bureau of Statistics, Statistical Yearbook, Economist Intelligence Unit

2.3 การค้าระหว่างประเทศ

ประเทศคู่ค้าที่สำคัญของจีนในปี 2007

มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐ

Rank	Partner Country	Export Value	Import Value	Total Trade Value
	World	956,261	1,218,155	2,174,416
1	United States	69,860	232,761	302,621
2	Japan	133,903	102,116	236,019
3	Hong Kong	12,824	184,289	197,113
4	Korea South	104,044	56,128	160,173
5	Taiwan	100,985	23,480	124,466
6	Germany	45,421	48,728	94,150
7	Russia	19,629	28,483	48,113
8	Singapore	17,520	29,679	47,199

Rank	Partner Country	Export Value	Import Value	Total Trade Value
9	Malaysia	28,737	17,701	46,439
10	Netherlands	4,935	41,410	46,345
11	Australia	25,758	17,997	43,755
12	United Kingdom	7,783	31,653	39,437
13	India	14,658	24,036	38,695
14	Thailand	22,652	11,978	34,631
15	France	13,353	20,321	33,675
16	Iran	13,329	19,362	32,692
17	Italy	10,216	21,177	31,393
18	Philippines	23,128	7,505	30,634
19	Brazil	18,342	11,376	29,718
20	Saudi Arabia	17,545	7,814	25,360

ที่มา: Global Trade Atlas

ตลาดส่งออกที่สำคัญของจีน

มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐ

Rank	Partner Country	United States Dollars			% Share			% Change
		2005	2,006	2,007	2005	2006	2007	2007/2006
	World	762,326	969,323	1,218,155	100.00	100.00	100.00	25.67
1	United States	162,938	203,516	232,761	21.37	21.00	19.11	14.37
2	Hong Kong	124,504	155,434	184,289	16.33	16.04	15.13	18.56
3	Japan	84,097	917,719	102,116	11.03	9.47	8.38	11.27
4	Korea South	35,116	44,557	56,128	4.61	4.60	4.61	25.97
5	Germany	32,537	40,302	48,728	4.27	4.16	4.00	20.91
6	Netherlands	25,876	30,843	41,410	3.39	3.18	3.40	34.26
7	United Kingdom	18,983	241,584	31,653	2.49	2.49	2.60	31.03
8	Singapore	16,716	23,188	29,679	2.19	2.39	2.44	27.99
9	Russia	13,210	15,829	28,483	1.73	1.63	2.34	79.94
10	India	8,936	14,588	24,036	1.17	1.50	1.97	64.77
11	Taiwan	16,558	20,739	23,480	2.17	2.14	1.93	13.22
12	Italy	11,694	15,975	21,177	1.53	1.65	1.74	32.56
13	France	11,647	13,897	20,321	1.53	1.43	1.67	46.23
14	Canada	11,657	15,519	19,362	1.53	1.60	1.59	24.76
15	Australia	11,065	13,626	17,997	1.45	1.41	1.48	32.08
16	Malaysia	10,617	13,540	17,701	1.39	1.40	1.45	30.73
17	United Arab Emirates	8,732	11,411	17,036	1.15	1.18	1.40	49.29

Rank	Partner Country	United States Dollars			% Share			% Change
		2005	2,006	2,007	2005	2006	2007	2007/2006
18	Spain	8,442	11,490	16,541	1.11	1.19	1.36	43.95
19	Belgium	7,740	9,908	12,681	1.02	1.02	1.04	27.98
20	Indonesia	8,348	9,453	12,609	1.10	0.98	1.04	33.38

ที่มา: Global Trade Atlas

แหล่งนำเข้าหลักของจีน

มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐฯ

Rank	Partner Country	United States Dollars			% Share			% Change
		2005	2,006	2,007	2005	2006	2007	2007/2006
	World	660,221	791,793	956,261	100.00	15.22	14.63	15.27
1	Japan	100,467	115,810	133,903	15.22	11.64	11.34	16.84
2	Korea South	76,873	89,818	104,044	11.64	11.31	11.01	16.72
	Taiwan	74,655	87,140	100,985	11.31			
4	China	55,178	73,365	85,695	8.36	7.38	7.48	21.52
5	United States	48,734	59,222	69,860	7.38	4.65	4.79	23.54
6	Germany	30,668	37,887	45,421	4.65	3.05	2.98	17.25
7	Malaysia	20,107	23,576	28,737	3.05	2.45	2.42	18.88
8	Australia	16,146	19,195	25,758	2.45	2.12	2.27	28.36
9	Philippines	12,870	17,676	23,128	1.95	1.95	2.23	37.34
10	Thailand	13,993	17,961	22,652	2.12	2.50	2.23	6.92
11	Russia	15,886	17,538	19,629	2.41	1.28	1.21	14.00
	Brazil	9,981	12,907	18,342	1.51			
	Saudi Arabia	12,286	15,086	17,545	1.86			
	Singapore	16,530	17,674	17,520	2.50			
	India	9,780	10,469	14,658	1.48			
	France	9,016	11,288	13,353	1.37			
	Iran	6,795	9,946	13,329	1.03			
	Angola	6,580	10,930	12,884	1.00			
	Hong Kong	12,232	10,794	12,824	1.85			
	Indonesia	8,429	9,610	12,380	1.28			

ที่มา: Global Trade Atlas

สินค้าส่งออกที่มีมูลค่ามากที่สุด 10 อันดับแรก

มูลค่า: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

Commodity	Description	United States Dollars		% Share		% Change
		2006	2007	2006	2007	2007/2006
85	Electrical Machinery	227,545	300,334	23.48	24.7	31.99
84	Machinery	186,656	228,664	19.26	18.8	22.51
61	Knit Apparel	44,903	61,342	4.63	5.04	36.61
62	Woven Apparel	43,710	47,339	4.51	3.89	8.30
72	Iron And Steel	25,160	39,950	2.6	3.28	58.79
90	Optic,Nt 8544;Med Instr	32,629	37,007	3.37	3.04	13.42
73	Iron/Steel Products	26,792	36,719	2.76	3.01	37.05
94	Furniture And Bedding	27,956	35,957	2.88	2.95	28.62
87	Vehicles, Not Railway	22,382	31,862	2.31	2.62	42.35
95	Toys And Sports Equipmt	22,639	27,077	2.34	2.22	19.60

ที่มา: Global Trade Atlas

สินค้านำเข้าที่มีมูลค่ามากที่สุด 10 อันดับแรก

มูลค่า: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

Commodity	Description	United States Dollars		% Share		% Change
		2006	2007	2006	2007	2007/2006
85	Electrical Machinery	219,085	257,607	27.67	26.9	17.58
84	Machinery	109,466	124,440	13.83	13	13.68
27	Mineral Fuel, Oil Etc	89,077	104,675	11.25	11	17.51
90	Optic,Nt 8544;Med Instr	58,853	69,405	7.43	7.26	17.93
26	Ores,Slag,Ash	31,950	53,911	4.04	5.64	68.73
39	Plastic	37,837	45,319	4.78	4.74	19.77
29	Organic Chemicals	29,855	38,385	3.77	4.01	28.57
74	Copper+Articles Thereof	17,173	27,172	2.17	2.84	58.23
72	Iron And Steel	20,042	23,012	2.53	2.41	14.82

87	Vehicles, Not Railway	17,041	22,111	2.15	2.31	29.75
----	-----------------------	--------	--------	------	------	-------

ที่มา: Global Trade Atlas

2.4 เงินลงทุน FDI

มูลค่า: พันล้านเหรียญสหรัฐ

	2003	2004	2005	2006	2007
Inward direct investment	47.1	54.9	79.1	81.1	85.4
Inward direct investment (% of GDP)	2.9	2.8	3.5	3	2.6
Outward direct investment	0.2	-1.8	-11.3	-21	-26
Net foreign direct investment	47.2	53.1	67.8	60.1	59.4
Share of world inward direct investment flows (%)	9.3	8.8	9.6	8.1	6.5
Share of world inward direct investment stock (%)	5.3	5.2	5.7	5.9	3

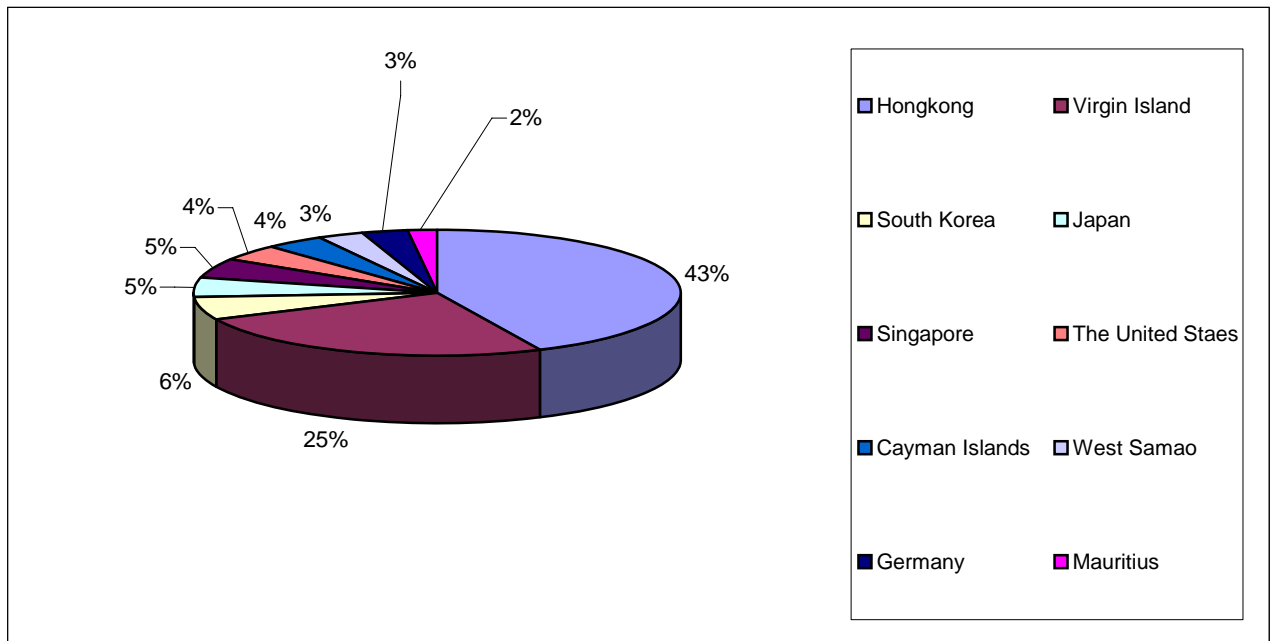
ที่มา: Economist Intelligence Unit

แหล่งเงินลงทุนจากต่างประเทศของจีน ปี2007 (พันล้านเหรียญสหรัฐ)

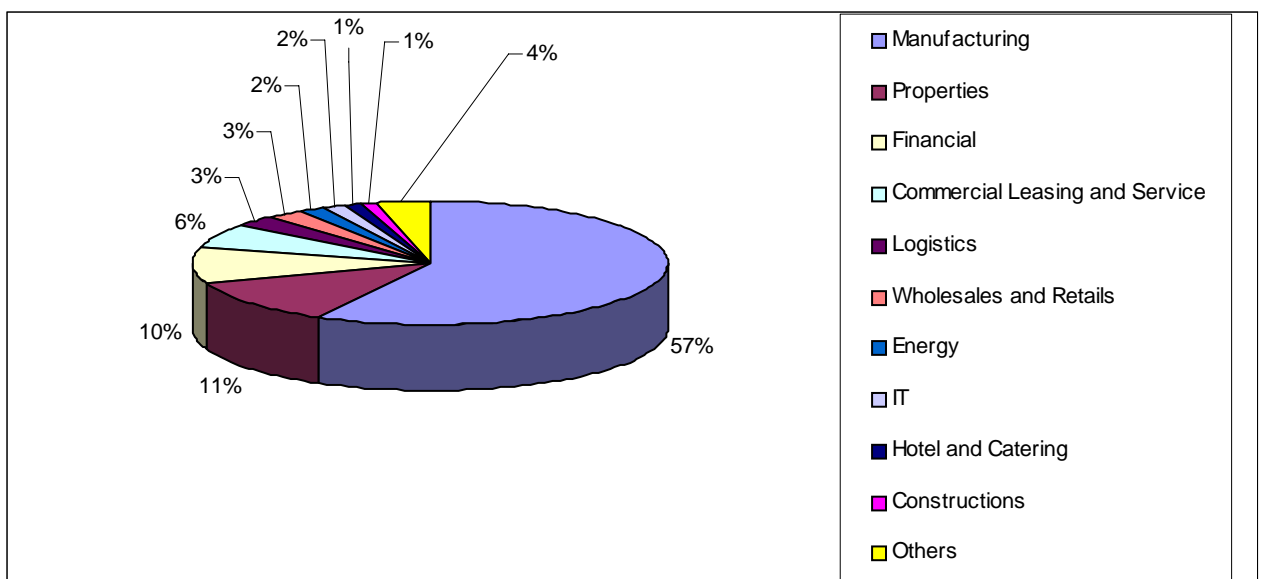
1.	Hong Kong	27.70
2.	Virgin Island	16.55
3.	South Korea	3.68
4.	Japan	3.58
5.	Singapore	3.18
5.	The United States	2.62
6.	Cayman Islands	2.57
7.	West Samoa	2.17
8.	Germany	1.98
9.	Taiwan	1.77
10.	Mauritius	1.33

ที่มา: www.fdi.gov.cn

สัดส่วนเงินลงทุนในจีนแยกโดยประเทศ ปี 2007

สัดส่วนเงินลงทุนในจีนแยกโดยภาคการลงทุน ปี 2006

ที่มา : www.fdi.gov.cn

3. การเมืองและสังคม

การเมือง

สาธารณรัฐประชาชนจีนปกครองในระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์มีพรรคคอมมิวนิสต์จีนซึ่งมีสมาชิกประมาณ 68 ล้านคน (สถิติปี 2004) เป็นสถาบันทางการเมืองที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายด้านต่างๆ ของประเทศอย่างเบ็ดเสร็จตามแนวทางลัทธิมาร์กซ์-เลนิน ความคิดของอดีต

ประธานาธิบดี เหมาเจ๋อตง ทฤษฎีการสร้างพรรคสังคมนิยมที่มีเอกลักษณ์แบบจีนของเติ้งเสี่ยวผิง รวมถึงทฤษฎีสามตัวแทนที่ได้รับการบรรจุเข้าในธรรมนูญของรัฐเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2002 โดยรัฐบาลและรัฐสภามีหน้าที่คอยปฏิบัติตามมติและนโยบายที่พรรคกำหนดโดยยึดหลักประชาธิปไตยรวมศูนย์ (Democratic Centralism) ตามธรรมนูญพรรค กำหนดให้มีการประชุมสมัชชาพรรคแห่งชาติ (Party Congress) ทุก 5 ปี นับตั้งแต่ได้มีการจัดตั้งพรรคขึ้นในปี 1921 จนถึงปัจจุบัน พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้จัดให้มีการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์แล้วรวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง โดยได้จัดประชุมสมัชชาพรรคสมัยที่ 16 ไปเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2545 ซึ่งนายหู จิ่นเทา ได้รับเลือกให้เป็นเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ คนปัจจุบัน (วาระ 5 ปี)

ในระบอบการปกครองของจีนพรรคคอมมิวนิสต์จะเป็นผู้กำหนดนโยบายทุกด้านให้รัฐบาลไปปฏิบัติ (รัฐบาลจึงไม่ใช่องค์กรกำหนดนโยบาย) โดยจีนมีนโยบายภายในที่สำคัญ คือ เน้นการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเปิดประเทศเพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ และกำหนดเป้าหมายให้ GDP เพิ่มขึ้นอีก 4 เท่าตัว (GDP ในปี 2007 เท่ากับ 3,247 พันล้านเหรียญสหรัฐ) และทำให้จีนสร้างความกินดีอยู่ดี “เสี่ยวคาง” แก่คนจีนในระดับเดียวกับประเทศที่กำลังพัฒนาในระดับกลาง ภายในปี 2563 (ค.ศ. 2020) ในขณะเดียวกัน ก็ต้องแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำของระดับการพัฒนาระหว่างภาคตะวันออกกับภาคตะวันตก ซึ่งอาจนำมาซึ่งปัญหาการเมือง สังคม ความแตกแยกของชนชาติที่รุนแรง จึงได้กำหนดให้พัฒนาภาคตะวันตกไปในเวลาเดียวกันด้วย

จีนเน้นการปฏิรูปทางการเมืองอย่างค่อยเป็นค่อยไป ในขณะเดียวกัน เพื่อลดกระแสกดดันการเรียกร้องให้ปฏิรูปการเมือง ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์จีนประเมินแล้วว่าไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในระยะ 10 ปีข้างหน้า นายเจียงเจ๋อหมิน อดีตประธานาธิบดีจีน จึงได้เสนอหลักการ 3 ตัวแทนขึ้นมาและบรรจุลงไปในธรรมนูญของพรรค หลักการ 3 ตัวแทน จะสามารถลดแรงกดดันของกลุ่มนายทุนใหม่และนักวิชาการเรื่องปฏิรูปการเมืองได้ โดยพรรคคอมมิวนิสต์เปิดกว้างให้คนเหล่านี้เข้าไปมีส่วนร่วมในพรรคและการบริหารประเทศได้ในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ จีนได้เริ่มปล่อยให้การปกครองระดับท้องถิ่นในระดับตำบลและเมือง (อำเภอ) มีการเลือกตั้งโดยอิสระแล้วตั้งแต่ปี 1995

หลักการสามตัวแทนได้กำหนดให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นตัวแทนใน 3 ด้าน คือ

- (1) ด้านการผลิต โดยดูแลการพัฒนาทางเศรษฐกิจ
- (2) ด้านวัฒนธรรม โดยดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมอันดีของจีน และนำวัฒนธรรมอื่นที่ดีมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ
- (3) เปิดให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นตัวแทนของประชาชนทุกชนชั้น กล่าวคือ ได้เปิดให้กลุ่มนายทุนและนักธุรกิจ ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่พรรคกำหนดเข้ามาเป็นสมาชิกพรรค และมีส่วนร่วมทางการเมืองเพิ่มขึ้น ถือเป็นกาเปลี่ยนภาพลักษณ์ของพรรคจากตัวแทนเชิงปฏิวัติ หรือตัวแทนของชนชั้นแรงงาน เป็นตัวแทนเชิงบริหาร หรือตัวแทนของประชาชนทุกชนชั้น

สังคม

การเปิดประเทศและการปฏิรูปเศรษฐกิจของจีนส่งผลให้ประชาชนจีนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมอย่างกว้างขวาง อาทิ ปัญหาการแพร่ขยายของอิทธิพลตะวันตก ปัญหายาเสพติด ปัญหาการเพิ่มประชากร ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม

เนื่องจากความมั่นคงของรัฐบาลจีนนั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อมั่นของประชาชน รัฐบาลจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจระยะยาวและลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ซึ่งกำลังสร้างความขุ่นเคืองให้กับทางชนบท เนื่องจากประชาชนในชนบทนั้นมีความเป็นอยู่ที่เลวลง รัฐบาลได้พยายามแก้ปัญหาโดยใช้มาตรการควบคุมและรณรงค์ให้ประชาชนยึดมั่นในอุดมการณ์สังคมนิยมและชาตินิยม ควบคุมสื่อมวลชนและอินเทอร์เน็ต เพื่อควบคุมการเผยแพร่ข้อมูลที่อาจเป็นภัยคุกคามต่อประเทศ ขณะเดียวกัน ก็พยายามลดช่องว่างระหว่างเมืองกับชนบท ตลอดจนให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนในการประกอบธุรกิจและการดำเนินชีวิตประจำวันมากขึ้น

ในปี 2006 -2010 รัฐบาลจีนได้กำหนดให้ "การสร้างสังคมสมานฉันท์" เป็นเป้าหมายของการพัฒนาประเทศ เพื่อสร้างสังคมแห่งประชาชาติจีนที่เข้มแข็งและมั่นคง โดยเน้นการสร้างงานและจัดสรรรายได้ การพัฒนาระบบประกันสังคม การกระจายทรัพยากรและการศึกษา และการพัฒนาระบบการเก็บภาษี

ทั้งนี้เนื่องจากแรงงานภาคเกษตรมีรายได้ต่ำอีกทั้งยังเป็นภาคที่มีจำนวนแรงงานมากกว่า 800 ล้านคนและเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ทางรัฐบาลจึงเน้นการพัฒนาภาคเกษตรโดยตรง ซึ่งทำให้ภาคเกษตรได้รับการคุ้มครองและสนับสนุนจากรัฐบาลมากขึ้น

4. นโยบายเศรษฐกิจ

ในระหว่างวันที่ 5-14 มีนาคม 2006 ประเทศจีนได้ประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ซึ่งแผนนี้จะเป็นเสมือน "พิมพ์เขียว" ในการพัฒนาประเทศจีนในระยะเวลา 5 ปีถัดไป (2006-2010) โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ควบคุมเศรษฐกิจมหภาค เพื่อให้การเติบโตทางเศรษฐกิจในภาพรวมมีเสถียรภาพและพัฒนาอย่างยั่งยืน
2. ส่งเสริมอุปสงค์ภายในประเทศ และสร้างสมดุลระหว่างการลงทุนจากต่างประเทศและการบริโภคภายในประเทศ
3. ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคชนบทตามแนวทางสังคมนิยมแบบใหม่ โดยสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรและภาคเกษตรกรรม
4. ปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและประหยัดพลังงาน
5. ส่งเสริมการคิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ บนพื้นฐานความคิดของชาวจีน
6. ส่งเสริมนโยบายการพัฒนาภูมิภาค โดยเฉพาะภูมิภาคตะวันตก เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้และกระจายความเจริญให้ทั่วถึง

เป้าหมายหลักของการพัฒนาตามแผนฯ 11 อาทิ

- ผลผลิตมวลรวมเพิ่มขึ้นประมาณ 8%
- การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วง (2006-2010) จะรักษาระดับอยู่ที่ 8%
- การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วง (2006-2010) จะรักษาระดับอยู่ที่ 7%
- อัตราการใช้พลังงานลดลงประมาณ 4%
- ระดับราคาสินค้าเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยไม่เกิน 3%
- ดุลการชำระเงินระหว่างประเทศสมดุล

5. มาตรการด้านภาษี

ในปี 2007 อัตราภาษีผูกพันใน WTO สำหรับประเทศจีนเฉลี่ยร้อยละ 10.0 ในขณะที่อัตราภาษีที่เรียกเก็บจริง เฉลี่ยร้อยละ 9.7 ลดลงจากร้อยละ 15.6 ในปี 2001 โดยภาษีสินค้าเกษตรอยู่ระหว่าง 0-65% เฉลี่ยร้อยละ 15.3 ลดลงจาก 23.1 ในปี 2001 สินค้าที่ไม่ใช่สินค้าเกษตรอยู่ระหว่าง 0-50% เฉลี่ยร้อยละ 8.8

รายการสินค้าตามพิกัดอัตราศุลกากรระดับ HS ปี 2007 มีทั้งสิ้น 7,500 รายการ ร้อยละ 99.4 เป็นอัตราตามมูลค่า (ad valorem) 49 รายการเป็นอัตรา *non-ad valorem* ทั้งนี้ 44 รายการเป็นอัตราตามสภาพ (Specific Rate) และ 5 รายการจะเก็บเป็นอัตรา ad valorem หรือ compound rate ขึ้นอยู่กับมูลค่าของสินค้า รายการสินค้าที่เรียกเก็บภาษีในอัตรา *non-ad valorem* ส่วนใหญ่ ได้แก่ ของที่ใช้ในการถ่ายรูปหรือภาพยนตร์ ไม้และส่วนอื่นๆของสัตว์ที่แช่เย็นจนแข็ง และ เครื่องในสัตว์ปีกที่แช่เย็นจนแข็ง(รายละเอียดตามเอกสารแนบ 1) โดยภายใต้กรอบเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน จีนได้เปลี่ยนทุกรายการดังกล่าวจากอัตรา *non-advalorem* เป็นอัตราภาษีตามมูลค่าแล้ว โดยจีนได้จัดรายการสินค้าดังกล่าวไว้ใน (1) รายการเร่งลดภาษี ได้แก่ ไม้และส่วนอื่นๆของสัตว์ที่แช่เย็นจนแข็ง และ เครื่องในสัตว์ปีกที่แช่เย็นจนแข็ง ซึ่งได้ลดภาษีเป็นศูนย์แล้วเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2006 (2) รายการลดภาษีปกติ ได้แก่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายรูปหรือภาพยนตร์ ซึ่งจะลดภาษีเป็นศูนย์ภายในปี 2010 และ (3) รายการสินค้าอ่อนไหวและอ่อนไหวสูง ได้แก่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายรูปหรือภาพยนตร์ ซึ่งสินค้าอ่อนไหวจะลดภาษีเป็นร้อยละ 0-5 ภายในปี 2018 และรายการสินค้าอ่อนไหวสูงจะลดภาษีให้ต่ำกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 50 ภายในปี 2015

Structure of the MFN tariff, 2007

(Per cent)

	2001	2003	2005	2007	2007 (including AVEs) ^a	Final bound ^b rate
Bound tariff						
1. Bound tariff lines (% of all tariff lines)	n.a.	100.0	100.0	100.0	n.a.	100.0
2. Simple average bound rate	n.a.	11.3	10.0	9.9	n.a.	9.9
Agricultural products (HS 01-24)	n.a.	16.4	14.7	14.6	n.a.	14.6
Industrial products (HS 25-97)	n.a.	10.4	9.1	9.1	n.a.	9.1
WTO agricultural products	n.a.	16.9	15.3	15.3	n.a.	15.3
WTO non-agricultural products	n.a.	10.4	9.1	9.0	n.a.	9.0
Textiles and clothing	n.a.	15.1	11.5	11.5	n.a.	11.5
3. Tariff quotas (% of tariff lines)	n.a.	0.7	0.7	0.6	n.a.	0.6

4.	Duty-free tariff lines (% of tariff lines)	n.a.	5.9	7.7	7.7	n.a.	7.7
5.	Non- <i>ad valorem</i> tariffs (% of tariff lines)	n.a.	0.0	0.0	0.0	n.a.	0.0
6.	Non- <i>ad valorem</i> tariffs with no AVEs (% of tariff lines)	n.a.	0.0	0.0	0.0	n.a.	0.0
7.	Nuisance bound rates (% of tariff lines) ^c	n.a.	2.3	2.6	2.6	n.a.	2.6
Applied tariff							
8.	Simple average applied rate	15.6	11.1	9.7	9.7	9.7	n.a.
	Agricultural products (HS 01-24)	23.2	16.3	14.6	14.5	14.5	n.a.
	Industrial products (HS 25-97)	14.3	10.1	8.9	8.8	8.9	n.a.
	WTO agricultural products	23.1	16.8	15.3	15.3	15.2	n.a.
	WTO non-agricultural products	14.4	10.1	8.8	8.8	8.8	n.a.
	Textiles and clothing	21.1	15.1	11.5	11.5	11.5	n.a.
9.	Domestic tariff "peaks" (% of all tariff lines) ^d	1.7	1.9	2.6	2.3	2.4	n.a.
10.	International tariff "peaks" (% of all tariff lines) ^e	40.1	25.2	15.6	15.4	15.6	n.a.
11.	Overall standard deviation of tariff rates	12.2	8.4	7.6	7.5	7.5	n.a.
12.	Coefficient of variation of tariff rates	0.8	0.8	0.8	0.8	0.8	n.a.
13.	Tariff quotas (% of all tariff lines)	0.9	0.7	0.7	0.6	0.6	n.a.
14.	Duty free tariff lines (% of all tariff lines)	3.0	6.7	8.6	8.7	8.7	n.a.
15.	Non- <i>ad valorem</i> tariffs (% of all tariff lines)	0.7	0.7	0.7	0.7	0.7	n.a.
16.	Non- <i>ad valorem</i> tariffs with no AVEs (% of all tariff lines)	0.7	0.7	0.7	0.7	0.2	n.a.
17.	Nuisance applied rates (% of all tariff lines) ^c	1.5	2.1	2.6	2.7	2.7	n.a.

n.a. Not applicable.

a AVEs for specific rates provided by the authorities, as available.

b Based on 2007 tariff schedule. Implementation of final bound rates to be reached in 2010. Currently all but 45 tariff lines have reached the U.R. implementation rate; 40 tariff lines are to follow in 2008 and 5 more in 2010.

c Nuisance rates are those greater than zero, but less than or equal to 2%.

d Domestic tariff peaks are defined as those exceeding three times the overall simple average applied rate (indicator 8).

e International tariff peaks are defined as those exceeding 15%.

Note: The 2001 tariff is based on HS96 nomenclature and consists of 7,111 tariff lines; the 2003 and 2005 tariffs are based on HS02 nomenclature and consist of 7,445 and 7,550 tariff lines, respectively; the 2007 tariff is based on HS07 nomenclature and consists of 7,645 tariff lines. Calculations exclude in-quota rates and specific rates. The *ad valorem* part of alternate rates were taken into account for the calculations. Calculations for MFN applied tariffs were based on applied duty rates including the interim duty rates. The simple averages not including interim rates are respectively 15.9%, 11.2%, 9.9% and 9.8% for 2001, 2003, 2005 and 2007. For 2007, interim duty rates are only included when fully applied at the 8-digit level. For the other years, interim duty rates are also included when partly applied to an 8-digit tariff line.

Source: WTO Secretariat calculations, based on data provided by the Chinese authorities.

ในปี 2007 จีนมีการให้สิทธิพิเศษทางภาษีฝ่ายเดียวกับสินค้าประมาณร้อยละ 98 ที่นำเข้าจากประเทศพัฒนาน้อยที่สุด 37 ประเทศ ภายใต้สัญญาการค้าทวิภาคีและการตกลงด้านการค้าระดับภูมิภาค และให้ Preferential duty แก่ประเทศสมาชิกใน Bangkok Agreement, ปากีสถาน, ประเทศสมาชิกอาเซียน (ตามความตกลงเขตการค้าเสรี อาเซียน-จีน), ฮองกง และมาเก๊า ทั้งนี้ ภายใต้เขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน จีนได้ลดภาษีให้ไทยแล้ว จำนวน 4,939 รายการ อัตราภาษีเฉลี่ยร้อยละ 6.2 แบ่งเป็นสินค้าเกษตรเฉลี่ยร้อยละ 6.9 และสินค้าที่ไม่ใช่สินค้าเกษตรเฉลี่ยร้อยละ 6.1

Summary analysis of China's preferential tariff, 2007

(Per cent)

	Number of preferential lines	Overall average	WTO agriculture	Grains	WTO non-agriculture	Leather, rubber, footwear & travel goods	Textiles & clothing	Transport equipment	Petroleum
MFN		9.7	15.3	33.9	8.8	12.7	11.5	12.5	5.5
Preferential tariff rates									
APTA ^a	1,652	9.1	14.3	33.8	8.3	11.5	10.4	12.0	5.4
ASEAN ^b									
Brunei Darussalam	5,188	6.1	6.5	33.9	6.0	7.5	7.8	11.7	4.9
Cambodia	486	8.8	10.3	33.9	8.5	12.7	11.5	12.5	5.5
Indonesia	4,941	6.2	6.5	33.9	6.1	8.5	8.2	11.8	5.4
Laos	372	9.0	12.0	33.9	8.5	12.7	11.5	12.5	5.5
Malaysia	4,973	6.1	6.5	33.9	6.1	8.2	8.3	10.9	4.9
Myanmar	5,146	6.0	7.5	33.9	5.8	7.5	7.2	9.7	4.9
Philippines	4,974	6.5	8.7	33.9	6.1	8.0	8.1	11.3	4.9
Singapore	5,270	6.0	6.5	33.9	5.9	7.4	7.8	9.6	4.9
Thailand	4,939	6.2	6.9	33.9	6.1	8.6	7.8	11.3	4.9
Viet Nam	4,929	6.2	7.1	33.9	6.1	7.7	8.0	11.0	5.5

	Number of preferential lines	Overall average	WTO agriculture	Grains	WTO non-agriculture	Leather, rubber, footwear & travel goods	Textiles & clothing	Transport equipment	Petroleum
Hong Kong, China	1,443	7.5	13.3	33.9	6.6	9.3	5.4	12.4	5.2
Macao, China	644	8.5	14.3	33.9	7.6	11.3	7.8	12.5	4.9
Pakistan (up to 30 June)	2,171	8.2	13.6	33.8	7.4	11.1	6.3	12.0	5.4
Pakistan (as of 1 July)	5,874	7.9	13.4	33.6	7.0	10.8	6.1	11.6	5.1
Chile	6,722	3.5	8.3	33.2	2.8	4.2	0.3	0.7	4.0
Unilateral preferential tariff rates for LDCs									
Special rates for 28 African LDCs ^c	186	9.5	15.0	33.9	8.6	12.0	11.1	12.5	5.2
Special rates for Bangladesh	165	9.5	15.1	33.9	8.6	11.2	10.7	12.5	5.5
Cambodia	242	9.3	13.9	33.9	8.5	12.7	10.7	12.5	5.5
Laos	446	9.0	13.1	33.6	8.3	11.2	9.7	12.5	5.5
Myanmar	390	9.1	12.6	33.9	8.5	12.0	10.5	12.5	5.5
Special rates for some Asia and Pacific countries ^d	278	9.2	14.9	33.9	8.3	12.0	10.1	12.5	5.5
Bangladesh ^e	1,708	8.9	14.2	33.8	8.1	10.3	9.7	12.0	5.4
Laos ^f	2,144	8.0	9.6	33.5	7.7	10.3	8.8	12.0	5.4
Cambodia ^g	606	8.6	9.8	33.9	8.4	12.7	10.7	12.5	5.5
Myanmar ^g	5,197	5.9	6.7	33.9	5.8	7.1	7.1	9.7	4.9

- a Preferential rates under APTA apply to Bangladesh, India, the Republic of Korea, Lao PDR, and Sri Lanka.
b Including Early Harvest Arrangement as applicable.
c These are Angola, Benin, Burundi, Cape Verde, Central African Republic, Comoros, Democratic Republic of Congo, Djibouti, Equatorial Guinea, Eritrea, Ethiopia, Guinea, Guinea-Bissau, Lesotho, Liberia, Madagascar, Mali, Mauritania, Mozambique, Niger, Rwanda, Senegal, Sierra Leone, Sudan, Tanzania, Togo, Uganda, and Zambia.
d These are Afghanistan, the Maldives, Samoa, Vanuatu, and Yemen.
e Including APTA preferential rates, and special preferential tariff rates.
f Including APTA preferential rates, ASEAN preferential rates, and special preferential tariff rates.
g Including ASEAN preferential rates, and special preferential tariff rates.

Note: Calculations exclude in-quota and specific rates and include interim duty rates. The number of preferential lines only corresponds to tariff lines that are lower than MFN applied (including interim) rates.

Source: WTO Secretariat calculations, based on information provided by the Chinese authorities.

นอกจากนี้จีนยังมีการใช้ Tariff Escalation หรือการเก็บภาษีในอัตราที่ต่างกันสำหรับสินค้าในแต่ละขั้นตอนการผลิต เช่น สินค้าประเภทอาหาร เครื่องดื่มและ ยาสูบ โดยสินค้าที่อยู่ในขั้นตอนแรกของการผลิตจะมีอัตราภาษีที่ต่ำกว่าสินค้าที่ผลิตแล้วครั้งหนึ่ง โดยรวมแล้วการนำเข้าสินค้าที่อยู่ในขั้นตอนแรกของการผลิต และสินค้าที่ผลิตเสร็จแล้วจะมีอัตราภาษีนำเข้าที่สูงกว่าสินค้าที่สำเร็จรูป

ภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT)

ประเทศจีนมีการเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT) ในทุกมณฑลและพื้นที่ของจีน ในอัตราที่เท่ากัน โดยแตกต่างกันตามประเภทของสินค้า โดยกำหนดให้ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในประเทศจีน ได้แก่ (1) ผู้ขายสินค้า (2) ผู้รับจ้างทำของหรือผู้ผลิต (3) ผู้นำเข้า

อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มในจีนกำหนดไว้ 3 อัตราได้แก่

1. อัตราร้อยละ 0 ในกรณีที่ใช้กับสินค้าเพื่อการส่งออก เป็นการให้สิทธิพิเศษจูงใจส่งเสริมให้มีการผลิตเพื่อส่งออก
2. อัตราร้อยละ 13 สำหรับสินค้าประมาณ 19 จำพวก (รวมทั้งสินค้าเกษตร และสินค้าที่ไม่มีการแปรรูป เช่น ผลไม้สด)
3. อัตราร้อยละ 17 สำหรับสินค้าทั่วไปที่ไม่อยู่ในสองกลุ่มแรก (ส่วนใหญ่เป็นสินค้า

แปรรูปหรือสินค้าอุตสาหกรรมการผลิต)

ทั้งนี้ ยกเว้นสินค้าเกษตรที่ขายโดยผู้ผลิตภายในประเทศ แต่ผู้ประกอบการของจีนที่ประกอบธุรกิจขนาดเล็กมีเงินทุนต่ำกว่า 1 ล้านหยวนสามารถชำระภาษีมูลค่าเพิ่มในลักษณะเหมาจ่ายร้อยละ 4 หรืออาจจะหลีกเลี่ยงการถูกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มโดยไม่ออกไปสำคัญรับเงิน แต่จะเสียภาษีเหมาร้อยละ 6 แทนซึ่งต่ำกว่าอัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม

6. มาตรการที่ไม่ใช่ภาษี

มาตรการห้ามนำเข้า

ในปี 2007 สินค้าที่ถูกห้ามนำเข้าประกอบด้วยสินค้าบางชนิดจากกลุ่มสินค้าต่อไปนี้ ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ ผืน ผลิตภัณฑ์แร่ ยาง เคมี หนังสือพิมพ์ หนังสือ เสื้อผ้า ผืนของโลหะมีค่า โลหะสามัญ อุปกรณ์การวัดความเที่ยง และ เครื่องเล่นเกม รวมทั้งการนำเข้าสินค้าเครื่องจักรและเครื่องอุปกรณ์การขนส่งที่ใช้แล้ว คิดเป็นประมาณ 6.5% ของรายการภาษีนำเข้าทั้งหมด

มาตรการห้ามนำเข้าสินค้าเพื่อการผลิตหรือเพิ่มมูลค่า

สินค้าที่ถูกห้ามนำเข้ามาเพื่อการผลิตมี 143 รายการ ประกอบด้วย สินค้าเกษตรบางชนิด (หูลามอบแห้ง รังนก และ ส่วนอื่นที่บริโภคได้ของไก่) ผลิตภัณฑ์แร่ ปู่ย ของเสียและเศษโลหะของเล่นใช้แล้ว โดยจีนให้เหตุผลตามข้อผูกพันใน WTO ว่าเป็นไปเพื่อปกป้องความมั่นคง สิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย และความปลอดภัยของมนุษย์ สัตว์ และพืช

โควตาภาษี

จีนมีการใช้โควตาภาษีสำหรับสินค้าประเภท ข้าวสาลี ข้าวโพด ข้าว น้ำมันถั่วเหลือง น้ำมันปาล์ม น้ำมันจากเมล็ดเรป น้ำตาล ขนแกะ ผ้าย และ ปู่ยเคมี โดยอัตราภาษีนอกโควตาอยู่ระหว่างร้อยละ 19-65 ซึ่งนอกจากผ้าย การนำเข้าสินค้าประเภทอื่นๆยังต่ำกว่าปริมาณโควตาอยู่มาก ทั้งนี้ ภายใต้กรอบเขตการค้าเสรี อาเซียน-จีน มีการลดภาษีในโควตาในพิกัด 01-08 ลงเหลือร้อยละ 0 แล้ว ส่วนที่เหลือยังไม่มีการกำหนดการเจรจา

มาตรการอนุญาตการนำเข้า

สินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้าส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าประเภทเคมีภัณฑ์ซึ่งจีนได้ทำความ

ตกลงไว้ในเวทีระหว่างประเทศต่างๆ (International Conventions) เช่น สารเคมีซึ่งจดทะเบียนภายใต้ Chemical Weapons Convention สารเคมีซึ่งสามารถทำลายโอโซนของโลก หรือสารที่ใช้ในการผลิต ยาเสพติด โดยจะต้องยื่นทำ Import Permit กับหน่วยงานต่างๆตามแต่ประเภทสินค้า ในปี 2007 โดยรวมมีรายการที่จะต้องขออนุญาตนำเข้า 10 รายการ ลดลงจาก 214 รายการในปี 2002 ใบอนุญาตมีอายุ 1 ปีปฏิทิน และสามารถขยายเวลาได้ 1 ครั้ง เป็นระยะเวลา 3 เดือน

การออกใบอนุญาตนำเข้าแบบอัตโนมัติ

สำหรับสินค้าที่ไม่มีการจำกัดการนำเข้าแต่จำเป็นต้องมีการควบคุมจะต้องได้รับใบอนุญาตแบบอัตโนมัติ ส่วนใหญ่ได้แก่สินค้าประเภทสัตว์ปีก น้ำมันพืช ยาสูบ ทองแดง ยางธรรมชาติ กระจกใส เสีย อลูมิเนียม เศษเหล็ก ในปี 2550 มีสินค้าที่จะต้องขอใบอนุญาตนำเข้าทั้งสิ้น 624 รายการ ลดลงจาก 1,205 รายการในปี 2005

สิทธิทางการค้า

บริษัทที่ต้องการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าหรือเทคโนโลยีจะต้องจดทะเบียนกับ Foreign trade authorities ที่ได้รับการแต่งตั้งมอบหมายจาก กระทรวงพาณิชย์

State Trading

ภายใต้พิธีสารการเข้าร่วมเป็นสมาชิก WTO ของจีน สินค้าที่นำเข้าโดย State Trading Enterprises (STEs) ประกอบด้วย Grain (รวมทั้ง ข้าวสาลี ข้าวโพด ข้าว) น้ำมันพืช น้ำตาล ยาสูบ น้ำมันดิบ น้ำมันแปรรูป ปู่เคมี และ ผ้า ซึ่งจีนจะต้องเพิ่มสัดส่วนการนำเข้าของ Non-STE สำหรับ น้ำมันดิบและ น้ำมันแปรรูป ร้อยละ 15 ในแต่ละปีสำหรับ 10 ปีแรก ทั้งนี้รายการสินค้าที่จะมีการนำเข้าโดย STE นั้นมีการกำหนดและเปลี่ยนแปลงโดย MOFCOM

ในส่วนของ Non-State Enterprise บริษัทที่ได้รับสิทธิทางการค้าผ่านการจดทะเบียนและมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดในการประกาศปริมาณโควตาและวิธีการจัดสรรสัดส่วน สามารถนำเข้าสินค้าประเภท ข้าวสาลี ข้าวโพด ข้าว น้ำตาล และ ผ้า

สำหรับโควตานำเข้าข้าว กำหนดให้ภาครัฐและเอกชนนำเข้าฝ่ายละครึ่ง โดยโควตาการนำเข้าข้าวเป็นไปตามที่จีนได้ผูกพันไว้ใน WTO ซึ่งมีจำนวน 5.32 ล้านตันต่อปี (2.66 ล้านตัน สำหรับ เมล็ดสั้นและกลาง 2.66 ล้านตัน สำหรับข้าวเมล็ดยาว) ทั้งนี้ ไทยส่งออกข้าวไปจีนเฉลี่ยปีละ 493,985 ตัน โดยชนิดข้าวที่ส่งออกเป็นอันดับที่ 1 คือข้าวหอมมะลิ รองลงมาคือข้าวขาวปทุม และข้าวเหนียว โดยส่วนใหญ่ผู้นำเข้าเป็นภาคเอกชน เป็นการซื้อขายแบบ G to G เพียงเล็กน้อย

มาตรการด้านมาตรฐานและการตรวจสอบสินค้า

ในปี 2001 จีนได้ตั้ง General Administration of Quality Supervision, Inspection and Quarantine (AQSIQ) ภายใต้ State Council เพื่อควบคุมเรื่องคุณภาพ การศึกษา การวัดและ ชั่งน้ำหนัก การตรวจสอบสินค้า เข้า-ออก การกักกันพืชและสัตว์ การออกไปรับรอง การรับรอง ระบบงาน การกำหนดมาตรฐาน การบริหารการบังคับใช้กฎหมาย

จีนได้มีการประกาศใช้กฎเกณฑ์หลายอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรองสินค้า (compulsory product certification) รวบรวมกฎการออกไปรับรองสำหรับสินค้านำเข้าและสินค้าที่ผลิต ภายในประเทศไว้ด้วยกัน รวมทั้งจัดทำบัญชีรายชื่อสินค้า สำหรับ compulsory certification, technical regulations, standards and conformity assessment procedures, marks, และการบังคับ ใช้ตรา China Compulsory Certification (CCC)

การบังคับติดฉลาก

ภายใต้กฎหมาย Labeling สินค้าทุกชนิดต้องติดฉลากภาษาจีน โดยฉลากต้องมีข้อมูลดังนี้ ชื่อและ Trademark ของสินค้า ประเภทอาหาร ชื่อและที่อยู่ผู้ผลิต Country of Origin ส่วนประกอบ ตามปริมาณมากไปน้อย น้ำหนักสุทธิ วันผลิต วันหมดอายุ วิธีบริโภค Batch Number และ Standard Code ที่เกี่ยวข้อง

มาตรการภาษีตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน

ช่วงปี 2005 ถึง มกราคม 2007 จีนได้ไต่สวนกรณีการทุ่มตลาด 39 กรณี มีการประกาศ final measure 16 กรณี ส่วนใหญ่เป็นสินค้านำเข้าจากประเทศญี่ปุ่น (9) ไต้หวัน (7) และสหภาพ ยุโรป (4) โดยส่วนใหญ่ (69.23%) เป็นสินค้าประเภทเคมีภัณฑ์ รองลงมาคือ พลาสติก ยาง และ สินค้าที่ทำด้วยยาง (17.7%)

จีนยังไม่มีมาตรการตอบโต้การอุดหนุนในช่วงปี 2002 ถึง 2007

การอุดหนุน

จีนมีมาตรการอุดหนุนต่างๆเพื่อสนับสนุน State owned enterprises (SOE) และผู้ผลิตในประเทศ เช่น การตั้งบสนับสนุนโดยตรงจากกระทรวงการคลัง และ รัฐบาลท้องถิ่น รวมทั้งการปล่อย กู้จากธนาคารของรัฐ เช่น State development bank, Export and Import Bank of China เพื่อ ส่งเสริมการส่งออก, และ Agriculture Development Bank of China เพื่อส่งเสริมการจัดซื้อและจัดเก็บ สินค้าเกษตร

7. ปัญหาและอุปสรรคการค้าวิภาคี

1. หลายปีที่ผ่านมาไทยขาดดุลการค้า กับจีนมาโดยตลอดแต่ในช่วงหลังมีมูลค่าลดลง อย่างไรก็ดี มูลค่าการนำเข้าสินค้าจากจีนยังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแต่ส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าอุตสาหกรรมและกิ่งอุตสาหกรรมที่มีปริมาณและมูลค่าสูง

2. ในส่วนของสินค้าที่ไทยส่งออกไปจีนเป็นสินค้าเกษตรกรรมหรือสินค้ากึ่งสำเร็จรูปทางการเกษตร โดยที่ในช่วงหลังจีนได้พยายามพึ่งพาตนเองในด้านเกษตรกรรม จนสามารถผลิตสินค้าเกษตรเพียงพอสำหรับในประเทศ โอกาสที่ไทยจะเพิ่มปริมาณการส่งออกสินค้าเกษตรไปจีน จึงมีไม่มากเท่าที่ควร ยังผลให้ปริมาณการส่งออกทางการเกษตร ที่เป็นสินค้าหลักของไทยมีแนวโน้มไม่สม่ำเสมอขาดเสถียรภาพ เพราะความแปรปรวนตามสถานการณ์การผลิต อุปสงค์และอุปทานของจีนเป็นสำคัญ เช่นในกรณีที่เกิดภัยพิบัติในช่วงปี 2008 จีนนำเข้าสินค้าเกษตรจากต่างประเทศรวมทั้งไทยเพิ่มขึ้น

สินค้าเกษตรสำคัญๆที่จีนผลิตได้แก่ ธัญพืช มีปริมาณการผลิต 4,840 ล้านตัน (เป็นข้าว 1,806 ล้านตัน ข้าวโพด 1,394 ล้านตัน ข้าวสาลี 974 ล้านตัน) รองลงมาคือผัก มีปริมาณ 564 ล้านตัน และ น้ำตาล 94.5 ล้านตัน

3. ในรอบ 4-5 ปีที่ผ่านมา จีนเริ่มฟื้นตัวในด้านผลผลิตทางการเกษตร จนกลายเป็นผู้ส่งออกสินค้าเกษตรกรรมที่สำคัญรายหนึ่ง ทำให้สินค้าบางชนิดของไทยต้องแข่งขัน กับจีนในประเทศที่สาม เช่น ข้าวในตลาดฮ่องกงและเกาหลี, ข้าวโพดในตลาดญี่ปุ่นและเกาหลี, ถั่วเขียวในตลาดอินเดีย เป็นต้น

4. การซื้อขายสินค้ากับจีนยังมีปัญหาด้านความเสี่ยง โดยเฉพาะการชำระเงิน เช่น การขอเปิด L/C

5. สินค้าที่ไทยส่งออกไปจีนส่วนมากมีความสามารถในการแข่งขันลดลง เพราะราคาสูงกว่าประเทศคู่แข่ง เนื่องจากต้นทุนแรงงานเพิ่มขึ้น

6. การนำเข้าสินค้าของจีนมักจะต้องผ่านประเทศที่สาม โดยเฉพาะฮ่องกงและสิงคโปร์ ทำให้มีต้นทุนสูงขึ้น นอกจากนี้ ยังมีระเบียบขั้นตอนการปฏิบัติทางศุลกากรที่ยุ่งยาก ทำให้ต้นทุนการนำเข้าสูงขึ้น

7. จีนนำมาตรการที่มีใช้ภาษีมามากขึ้น ได้แก่

- การเข้มงวดในด้านสุขอนามัย เช่น จีนระงับการนำเข้าผลไม้ไทย ณ ด้านผิงเสียง เขตปกครองตนเองกว่างซีในช่วงปี 2008 โดยฝ่ายจีนอ้างว่าผลไม้ไทยที่ส่งเข้าไปขายมีผลไม้จากลาวและเวียดนามปนเข้าไปด้วย AQSIQ ของจีนจึงสั่งระงับการนำเข้าผลไม้ไทยเป็นการชั่วคราว อย่างไรก็ดีขณะนี้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์กำลังอยู่ในระหว่างการหารือเพื่อจัดทำบันทึกความเข้าใจกับ AQSIQ เพื่อให้ผลไม้ไทยสามารถผ่านด่านเมืองผิงเสียงได้ตามปกติ

- การส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมต้องพบกับมาตรการทางเทคนิค (TBT) เช่น ในกลุ่มเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ต้องผ่านมาตรฐานข้อกำหนดการใช้สารอันตราย (RoHS) เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคและสิ่งแวดล้อม สินค้าอุตสาหกรรม 155 รายการ จะต้องได้รับเครื่องหมาย CCC และสินค้าอาหารสำเร็จรูปมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการบรรจุหีบห่อและฉลากสินค้า

- การขอเครื่องหมาย CCC ต้องใช้เวลาตามขั้นตอนการตรวจโรงงานนาน เนื่องจากขอให้เจ้าหน้าที่จีนมาตรวจสอบ ส่วนการตรวจสอบโรงงานที่ต้องทำซ้ำทุกปี มีค่าใช้จ่ายสูง

เนื่องจากโรงงานต้องรับภาระค่าเดินทาง ค่าที่พัก และเบี้ยเลี้ยงของเจ้าหน้าที่จีน นอกจากนี้การเข้าถึงข้อมูลเป็นไปด้วยความยากลำบากและเป็นภาษาจีน

- มาตรการโควตาภาษี โดยกำหนดให้ผู้นำเข้าขอใบอนุญาตและโควตาจากส่วนกลาง ในสินค้าข้าว ยางพารา เป็นต้น

8. ความสัมพันธ์ทางการค้า

8.1 ภาครัฐบาล:

- ข้อตกลงทางการค้า เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 1978
- พิธีสารว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมทางการค้าไทย-จีน เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 1978
- ข้อตกลงว่าด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ไทย-จีน เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 1985
- ข้อตกลงความร่วมมือด้านวัฒนธรรมไทย-จีน เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2001
- ความตกลงเร่งลดภาษีสินค้าผักและผลไม้ระหว่างไทย-จีน เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2003
- ความตกลงยกระดับคณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ เป็น คณะกรรมการร่วมว่าด้วยความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน และความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ไทย-จีน ซึ่งมีการยกระดับประธานคณะกรรมการร่วมฯ จากรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงต่างประเทศ เป็นรองนายกรัฐมนตรีของทั้งสองฝ่าย เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2003
- บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย กับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนว่าด้วยการส่งเสริมความร่วมมือทางการค้าการลงทุนและเศรษฐกิจ วันที่ 18 ตุลาคม 2003
- บันทึกความเข้าใจร่วมกันว่าด้วยความร่วมมือด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชระหว่างกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไทย กับกระทรวงควบคุมและกักกันโรคของจีน เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2004
- พิธีสารว่าด้วยการตรวจสอบและกักกันผลไม้ ที่จะส่งออกจากจีนมาไทย ระหว่างกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไทย กับกระทรวงควบคุมและกักกันโรคของจีนเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2004 ณ จังหวัดภูเก็ต
- บันทึกความเข้าใจด้านการยอมรับมาตรฐานสุขอนามัยในสินค้าผักสด เนื้อจระเข้ และเนื้อไก่ ระหว่างกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ของไทย กับกระทรวงควบคุมและกักกันโรคของจีน เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2005 ณ จังหวัดเชียงใหม่

8.2 ภาคเอกชน:

- ข้อตกลงความร่วมมือระหว่างคณะกรรมการร่วมภาคเอกชน 3 สถาบัน ได้แก่ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

และสมาคมธนาคารไทย กับสภาส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศแห่งชาติจีน เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 1993

- ข้อตกลงความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ การค้าและวิชาการระหว่างสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย กับหอการค้ามณฑลเหอเป่ย์ เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2000
- บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการจัดตั้งสภาธุรกิจ ไทย-จีนและสภาธุรกิจ จีน-ไทย เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2001

8.3 สภาวะการค้า ไทย-จีน

การค้าระหว่างไทย – จีน

จีนเป็นคู่ค้าที่สำคัญของไทยมาโดยตลอด โดยในปี 2007 เป็นประเทศคู่ค้าอันดับที่ 3 ของไทย รองจาก สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น โดยเป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 3 และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับที่ 2 ของไทย และไทยเป็นคู่ค้าลำดับที่ 15 ของจีน โดยเป็นตลาดส่งออกลำดับที่ 19 และแหล่งนำเข้าลำดับที่ 11 ของจีน ทั้งนี้ ในการประชุม JC ครั้งที่ 2 ในปี 2005 ได้มีการตั้งเป้าหมายการเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่าง ไทย-จีน ให้ถึง 50,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2010

การค้าระหว่างไทย – จีน

จีนเป็นคู่ค้าที่สำคัญของไทยมาโดยตลอด โดยในปีที่ผ่านมาเป็นประเทศคู่ค้าอันดับที่ 3 ของไทย รองจาก สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น โดยเป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 3 และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับที่ 2 ของไทย และไทยเป็นคู่ค้าลำดับที่ 15 ของจีน ไทยเป็นตลาดส่งออกลำดับที่ 19 และแหล่งนำเข้าลำดับที่ 11 ของจีน

1. การค้ารวม ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (2003-2007) การค้ารวมมีมูลค่าเฉลี่ย 20,733.59 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 30 ในปี 2007 การค้ารวมมีมูลค่า 31,062.11 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2006 ร้อยละ 22.62 และคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.62 ของมูลค่าการค้ารวมของไทย

2. การส่งออก ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (2003-2007) การส่งออกมีมูลค่าเฉลี่ย 9,706.87 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 33.68 ส่วนในปี 2007 การส่งออกมีมูลค่า 14,836.49 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2006 ร้อยละ 26.51

3. การนำเข้า ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (2003-2007) การนำเข้ามีมูลค่าเฉลี่ย 11,026.71 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 27.29 ส่วนในปี 2007 การนำเข้ามีมูลค่า 16,225.61 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2006 ร้อยละ 19.27

4. ดุลการค้า ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้ากับจีนมาโดยตลอด ในปี 2007 ไทยขาดดุลการค้ากับจีน 1,389.12 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สถิติสินค้าส่งออกไปจีน

มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐ

รายการ		2003	2004	2005	2006	2007	% Δ 07/06
1.	เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	1,145.3	1,515.3	2,454.5	2,471.9	3,952.5	59.77
2.	ยางพารา	715.6	785.0	815.3	1,353.3	1,591.5	17.51
3.	เคมีภัณฑ์	311.7	362.2	522.5	1,185.2	1,293.6	9.51
4.	เม็ดพลาสติก	388.2	566.3	764.9	909.9	995.2	9.37
5.	แผงวงจรไฟฟ้า	204.1	226.5	417.8	654.4	867.2	32.50
6.	น้ำมันสำเร็จรูป	125.2	185.9	82.5	340.6	666.1	88.84
7.	น้ำมันดิบ	351.8	274.6	538.3	556.8	539.6	-3.09
8.	ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	169.4	281.8	383.4	518.1	471.6	-11.00
9.	ผลิตภัณฑ์ยาง	41.8	85.3	127.5	282.7	345.4	22.15
10.	ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้	138.9	209.1	231.1	254.0	268.4	5.66
	รวม 10 รายการ	3,741.8	4,507.8	6,299.9	8,549.4	10,991.0	28.55
	อื่นๆ	1,947.1	2,607.3	2,867.6	3,159.5	3,845.5	21.01
	มูลค่ารวม	5,688.9	7,115.1	9,167.5	11,708.9	14,836.5	26.51

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

สถิติสินค้านำเข้าจากจีน

มูลค่า: ล้านเหรียญสหรัฐ

รายการ		2003	2004	2005	2006	2007	% Δ 07/06
1.	เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	1,149.8	1,208.9	1,731.2	2,083.0	2,525.3	19.14
2.	เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	1,188.4	1,483.3	2,146.3	2,696.0	2,110.9	-18.86
3.	เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน	230.8	324.5	468.6	643.7	1,353.2	104.19
4.	เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	339.6	525.2	758.1	994.9	1,232.1	19.14
5.	เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	98.8	578.0	1,030.1	1,025.8	1,137.4	9.02
6.	เคมีภัณฑ์	369.5	539.7	714.4	809.9	1,014.6	26.65
7.	สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์	185.9	347.7	391.7	496.2	676.0	35.02
8.	ผ้าผืน	315.8	381.7	463.2	519.2	579.5	9.92
9.	เครื่องใช้เบ็ดเตล็ด	154.1	226.9	274.6	330.5	471.3	41.37
10.	ปุ๋ยและยากำจัดศัตรูพืชและสัตว์	77.9	177.4	134.9	206.3	424.3	105.66
	รวม 10 รายการ	4,222.0	5,816.4	8,345.8	9,903.0	11,524.5	17.24
	อื่นๆ	883.0	2,327.9	2,814.2	3,542.7	4,701.1	24.56
	มูลค่ารวม	6,002.2	8,144.3	11,160.0	13,445.7	16,225.6	19.27

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร
2007 (ม.ค.-ธ.ค.) เป็นตัวเลขเบื้องต้น
